

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

12. veljače 2019. *

„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – Okvirna odluka 2002/584/PUP – Europski uhidbeni nalog – Članak 12. – Zadržavanje osobe – Članak 17. – Rok za donošenje odluke o izvršenju europskog uhidbenog naloga – Nacionalno zakonodavstvo koje propisuje ukidanje mjere zadržavanja po službenoj dužnosti 90 dana nakon uhićenja – Usklađeno tumačenje – Prestanak tijeka rokova – Povelja Europske unije o temeljnim pravima – Članak 6. – Pravo na slobodu i osobnu sigurnost – Različita tumačenja nacionalnog zakonodavstva – Jasnoća i predvidljivost”

U predmetu C-492/18 PPU,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu, Nizozemska), odlukom od 27. srpnja 2018., koju je Sud zaprimio 27. srpnja 2018., u postupku koji se odnosi na izvršenje europskog uhidbenog naloga izdanog protiv

TC,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: R. Silva de Lapuerta, potpredsjednica Suda, u svojstvu predsjednice prvog vijeća, A. Arabadžiev (izvjestitelj), E. Regan, C. G. Fernlund i S. Rodin, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: M. Ferreira, glavna administratorica,

uzimajući u obzir zahtjev suda koji je uputio prethodno pitanje od 27. srpnja 2018., koji je Sud zaprimio 27. srpnja 2018., da se sukladno članku 107. Poslovnika Suda o zahtjevu za prethodnu odluku odluči u hitnom postupku,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 4. listopada 2018.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za osobu TC, T. J. Kodrzycki i Th. O. M. Dieben, *advocaten*,
- za Openbaar Ministerie, R. Vorrink, J. Asbroek i K. van der Schaft, *Officieren van Justitie*,
- za nizozemsku vladu, M. K. Bulterman, M. A. M. de Ree i J. M. Hoogveld, u svojstvu agenata,
- za češku vladu, M. Smolek, J. Vláčil i A. Kasalická, u svojstvu agenata,
- za Irsku, A. Joyce i G. Mullan, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: nizozemski

- za talijansku vladu, G. Palmieri, u svojstvu agenta, uz asistenciju S. Faracija, *avvocato dello Stato*,
- za Europsku komisiju, R. Troosters, u svojstvu agenta,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 6. studenoga 2018.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 6. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru izvršenja europskog uhidbenog naloga u Nizozemskoj, koji su nadležna tijela Ujedinjene Kraljevine izdala 12. lipnja 2017. protiv osobe TC (u daljnjem tekstu: predmetni europski uhidbeni nalog).

Pravni okvir

Pravo Unije

Povelja

- 3 Prema članku 6. Povelje, naslovljenom „Pravo na slobodu i sigurnost“:

„Svatko ima pravo na slobodu i osobnu sigurnost.”

Okvirna odluka 2002/584/PUP

- 4 U uvodnoj izjavi 12. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (SL 2002., L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83. i ispravak SL 2013., L 222, str. 14.) navodi se:

„Ova Okvirna odluka poštuje temeljna prava i načela priznata u članku 6. Ugovora o Europskoj uniji, koja se odražavaju i u Povelji [...]”

- 5 Člankom 1. te okvirne odluke, naslovljenim „Definicija europskog uhidbenog naloga i obveza njegova izvršenja”, u stavku 3. propisano je:

„Ova Okvirna odluka ne mijenja obvezu poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela sadržanih u članku 6. Ugovora o Europskoj uniji.”

- 6 U skladu s člankom 12. navedene okvirne odluke, naslovljenim „Zadržavanje osobe“:

„Ako je osoba uhićena na temelju europskog uhidbenog naloga, pravosudno tijelo izvršenja odlučuje hoće li zadržati traženu osobu, u skladu s pravom države članice izvršenja. Uhićena osoba u svakom trenutku može biti privremeno puštena na slobodu u skladu s domaćim pravom države članice izvršenja, pod uvjetom da nadležno tijelo te države članice poduzme sve mjere koje smatra potrebnima kako bi spriječilo bijeg te osobe.”

7 Članak 15. stavak 1. iste okvirne odluke, naslovljen „Odluka o predaji”, glasi:

„Pravosudno tijelo izvršenja odlučuje, u rokovima i pod uvjetima utvrđenima ovom Okvirnom odlukom, treba li osoba biti predana.”

8 U članku 17. Okvirne odluke 2002/584, naslovljenom „Rokovi i postupci za donošenje odluke o izvršenju europskog uhiđenog naloga”, navodi se:

„1. Europski uhiđbeni nalog obrađuje se i izvršava kao žurni predmet.

[...]

3. U ostalim slučajevima, pravomoćna odluka o izvršenju europskog uhiđenog naloga trebala bi biti donesena u roku od 60 dana od uhićenja tražene osobe.

4. Ako, u posebnim slučajevima, europski uhiđbeni nalog ne može biti izvršen u rokovima iz stavaka 2. ili 3., pravosudno tijelo izvršenja o tome odmah obavještava pravosudno tijelo koje je izdalo uhiđbeni nalog, navodeći razloge kašnjenja. U tome slučaju, rok može biti produljen za dodatnih 30 dana.

5. Sve dok pravosudno tijelo izvršenja ne donese konačnu odluku o europskom uhiđenom nalogu, ono osigurava ispunjavanje materijalnih preduvjeta potrebnih za učinkovitu predaju tražene osobe.

[...]

7. Ako, u posebnim okolnostima, država članica ne može poštovati rokove iz ovog članka, ona o tome obavještava [Europski ured za pravosudnu suradnju (Eurojust)], navodeći razloge za kašnjenje. Osim toga, država članica prema kojoj druga država članica opetovano kasni pri izvršenju europskih uhiđenih naloga, o tome obavještava Vijeće kako bi se provedba ove Okvirne odluke ocijenila na razini država članica.”

Nizozemsko pravo

9 U skladu s člankom 22. Overleveringsweta (Zakon o predaji) (Stb. 2004., br. 195, u daljnjem tekstu: OLW), kojim se prenosi Okvirna odluka 2002/584:

„1. Odluku o predaji rechtbank (sud) mora donijeti najkasnije šezdeset dana od uhićenja tražene osobe iz članka 21.

[...]

3. U iznimnim slučajevima i uz navođenje razloga za to pravosudnom tijelu koje je izdalo uhiđbeni nalog, rechtbank (sud) može rok od šezdeset dana produljiti najviše za još trideset dana.

4. Ako rechtbank (sud) ne donese odluku u roku navedenom u stavku 3., on ponovno može produljiti rok za neodređeno razdoblje ako privremeno ukine, uz određene uvjete, oduzimanje slobode traženoj osobi i o tome obavijesti pravosudno tijelo izdavanja.”

10 U skladu s člankom 64. OLW-a:

„1. U slučajevima u kojima se odluka o oduzimanju slobode može ili mora donijeti na temelju ovog zakona, može se naložiti da se oduzimanje slobode odgodi ili ukine uz određene uvjete sve do izricanja odluke rechtbanka (sud) kojom se odobrava predaja. Uvjeti koji su određeni služe isključivo za sprečavanje bijega.

2. Članak 80., uz iznimku stavka 2., te članci 81. do 88. Zakonika o kaznenom postupku primjenjuju se na odgovarajući način i na rješenja koja donosi rechtbank (sud) ili sudac istrage na temelju stavka 1.”

Glavni postupak i prethodno pitanje

- 11 TC, protiv kojeg je izdan predmetni europski uhidbeni nalog, britanski je državljanin s prebivalištem u Španjolskoj koji je osumnjičen da je kao vrlo važan član zločinačkog udruženja sudjelovao u uvozu, distribuciji i prodaji teških droga, uključujući 300 kg kokaina. Za to je kazneno djelo maksimalna kazna predviđena pravom Ujedinjene Kraljevine doživotni zatvor.
- 12 TC je uhićen u Nizozemskoj 4. travnja 2018. Rok od šezdeset dana za donošenje odluke o izvršenju predmetnog europskog uhidbenog naloga, propisan člankom 22. stavkom 1. OLW-a i člankom 17. stavkom 3. Okvirne odluke 2002/584, počeo je teći tog dana.
- 13 Sud koji je uputio zahtjev, rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu, Nizozemska), ispitao je predmetni europski uhidbeni nalog na raspravi održanoj 31. svibnja 2018. Na kraju rasprave naložio je zadržavanje osobe TC i produljio rok za donošenje odluke o izvršenju predmetnog europskog uhidbenog naloga za trideset dana. Međuodlukom od 14. lipnja 2018. taj je sud preotvorio raspravu te je prekinuo postupak do odgovora Suda na zahtjev za prethodnu odluku koji je 17. svibnja 2018. upućen u predmetu u kojem je u međuvremenu donesena presuda od 19. rujna 2018., RO (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733), te je pobliže izjavio da rok za donošenje odluke prestaje teći od 14. lipnja 2018. do objave potonje presude.
- 14 TC je zahtijevao ukidanje zadržavanja od 4. srpnja 2018., kada je istekao rok od 90 dana od njegova uhićenja.
- 15 Sud koji je uputio zahtjev pobliže navodi da on na temelju članka 22. stavka 4. OLW-a načelno mora ukinuti zadržavanje radi predaje tražene osobe čim istekne rok od 90 dana, predviđen za donošenje konačne odluke o izvršenju europskog uhidbenog naloga. Donoseći tu odredbu nizozemski zakonodavac smatrao je, naime, da se Okvirnom odlukom 2002/584/PUP zahtijeva ukidanje zadržavanja.
- 16 Međutim, iz presude od 16. srpnja 2015., Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474), navodno proizlazi da je ta pretpostavka pogrešna i da ne uzima dovoljno u obzir obveze koje sud kojem je podnesen zahtjev za izvršenje europskog uhidbenog naloga ima na temelju odredaba primarnog prava Unije, uključujući konkretno obvezu da kao najviši sud u toj vrsti predmeta uputi Sudu zahtjev za prethodnu odluku ako mu je odgovor na to pitanje potreban za donošenje odluke i da prekine postupak u pogledu predaje ako postoji stvarna opasnost od nečovječnog ili ponižavajućeg postupanja prema traženoj osobi u državi članici izdateljici, u smislu presude od 5. travnja 2016., Aranyosi i Căldăraru (C-404/15 i C-659/15 PPU, EU:C:2016:198).
- 17 Slijedom toga, sud koji je uputio zahtjev navodi da je razvio sudsku praksu koja mu omogućava da se članak 22. stavak 4. OLW-a protumači u skladu s Okvirnom odlukom 2002/584 i OLW-om, na način da se u slučajevima navedenima u prethodnoj točki prekine postupak u pogledu predaje. Tim tumačenjem članak 22. stavak 4. OLW-a ne izuzima se od primjene, s obzirom na to da rok određen za donošenje odluke o predaji prestaje teći.
- 18 Prema njegovu mišljenju, navedeno tumačenje ne dovodi u pitanje mogućnost ukidanja mjera zadržavanja radi predaje, što sud koji je uputio zahtjev općenito i čini, osobito ako se određivanjem uvjeta opasnost od bijega može smanjiti na prihvatljivu razinu. U ovom slučaju pak postoji vrlo velika opasnost od bijega koja se ne može smanjiti na prihvatljivu razinu.

- 19 Međutim, *Gerechtshof Amsterdam* (Žalbeni sud u Amsterdamu, Nizozemska) već je presudio da je tumačenje članka 22. stavka 4. *OLW*-a iz točke 17. ove presude pogrešno, ali je istodobno utvrdio da stroga primjena te odredbe nacionalnog prava može škoditi učinkovitosti prava Unije. Na taj je način *Gerechtshof Amsterdam* (Žalbeni sud u Amsterdamu) proveo *in abstracto* odvagivanje između interesa pravnog poretka Unije – povezanog s obvezama pokretanja prethodnog postupka pred Sudom i čekanja njegova odgovora ili odgađanja odluke o predaji ako postoji stvarna opasnost od nečovječnih ili ponižavajućih uvjeta zadržavanja tražene osobe u državi članici izdavateljici – i interesa osiguravanja poštovanja unutarnjeg prava i pravne sigurnosti. Rezultat tog odvagivanja podrazumijeva da treba smatrati kako rok za odluku o predaji prestaje teći od trenutka u kojem *rechtbank* (sud) odluči obratiti se Sudu sa zahtjevom za prethodnu odluku ili od trenutka u kojem prekine postupak donošenja odluke o predaji, osim ako je zadržavanje radi predaje suprotno članku 6. Povelje.
- 20 Unatoč tomu, sud koji je uputio zahtjev ostao je i dalje pri svojem tumačenju članka 22. stavka 4. *OLW*-a, koje smatra usklađenim s Okvirnom odlukom 2002/584 i koje do današnjeg dana nije dovelo do drukčijeg rezultata od apstraktnog odvagivanja koje provodi *Gerechtshof Amsterdam* (Žalbeni sud u Amsterdamu).
- 21 U ovom slučaju, TC među ostalim ističe da je tumačenje članka 22. stavka 4. *OLW*-a protivno načelu pravne sigurnosti pa zadržavanje radi predaje krši članak 5. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. (u daljnjem tekstu: EKLJP), i članak 6. Povelje. U prilog tom stajalištu TC je naveo da je u jednom sličnom prethodnom predmetu tražena osoba tužila Kraljevinu Nizozemsku pred Europskim sudom za ljudska prava zbog povrede članka 5. EKLJP-a (predmet *Cernea protiv Nizozemske*, tužba br. 62318/16) i da je u tom predmetu ta država članica priložila jednostranu izjavu prema kojoj je članak 5. EKLJP-a povrijeđen. Međutim, Europski sud za ljudska prava još nije donio odluku u tom predmetu.
- 22 U tom pogledu, sud koji je uputio zahtjev smatra da iz presude od 29. lipnja 2017., *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503), proizlazi da je jedna od granica obveze usklađenog tumačenja nacionalnog zakonodavstva s okvirnom odlukom svakako načelo pravne sigurnosti. Osim toga, zadržavanje radi predaje mora biti u skladu s člankom 6. Povelje.
- 23 U ovom se predmetu sud koji je uputio zahtjev pita je li zadržavanje radi predaje u slučaju poput onog osobe TC protivno članku 6. Povelje, a osobito načelu pravne sigurnosti koje je njime zajamčeno.
- 24 U tom pogledu pojašnjava da se njegova sudska praksa o prestanku tijeka roka za donošenje odluke odnosi isključivo na dvije vrste situacija, da je jasna i dosljedna i da je objavljena. Isto je i sa sudskom praksom *Gerechtshofa Amsterdam* (Žalbeni sud u Amsterdamu). Sud koji je uputio zahtjev zato smatra da je TC mogao predvidjeti, po potrebi nakon konzultacija sa svojim braniteljem, da bi se njegovo zadržavanje radi predaje moglo produljiti i nakon roka od 90 dana od njegova uhićenja.
- 25 Ako bi Sud zaključio da je zadržavanje radi predaje u slučaju poput onog osobe TC u suprotnosti s člankom 6. Povelje, sud koji je uputio zahtjev pita se, nadalje, treba li izuzeti od primjene članak 22. stavak 4. *OLW*-a s obzirom na to da primjena te odredbe dovodi do rezultata protivnog prava Unije i da zato toj odredbi nije moguće dati tumačenje koje bi bilo u skladu s pravom Unije i ne bi li upravo takav pristup bio protivan načelu pravne sigurnosti.

26 U tim je okolnostima rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Je li zadržavanje radi predaje tražene osobe za koju postoji opasnost od bijega, u trajanju duljem od 90 dana od njezina uhićenja, protivno članku 6. [Povelje], ako:

- je država članica izvršenja prenijela članak 17. Okvirne odluke [2002/584] na način da zadržavanje radi predaje tražene osobe uvijek treba ukinuti čim je prekoračen rok od 90 dana predviđen za donošenje konačne odluke o izvršenju europskog uhidbenog naloga, i ako
- su pravosudna tijela te države članice protumačila nacionalno zakonodavstvo na način da rok za donošenje odluke prestaje teći čim pravosudno tijelo izvršenja odluči uputiti Sudu Europske unije zahtjev za prethodnu odluku ili pričekati odgovor na zahtjev za prethodnu odluku koji je podnijelo drugo pravosudno tijelo izvršenja ili pak odgoditi odluku o predaji zbog stvarne opasnosti od nečovječnih ili ponižavajućih uvjeta zadržavanja u državi članici izdavateljici?”

Hitni postupak

27 Sud koji je uputio zahtjev zatražio je da se o ovom zahtjevu za prethodnu odluku odluči u hitnom prethodnom postupku predviđenom člankom 107. Poslovnika Suda.

28 U prilog svojem zahtjevu taj sud navodi činjenicu da je TC u Nizozemskoj zadržan isključivo na temelju predmetnog europskog uhidbenog naloga, koji je Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske izdala radi kaznenog progona osobe TC. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, on ne može odlučiti o zahtjevu za ukidanje mjere zadržavanja osobe TC prije nego Sud donese svoju prethodnu odluku. On dakle smatra da će rok u kojem će prispijeti odgovor Suda imati izravan i odlučujući utjecaj na trajanje zadržavanja osobe TC.

29 U tom pogledu, kao prvo treba utvrditi da se ovaj zahtjev za prethodnu odluku odnosi na tumačenje Okvirne odluke 2002/584, koja spada u područja iz glave V. trećeg dijela UFEU-a, a koja uređuje područje slobode, sigurnosti i pravde. Stoga se na taj zahtjev može primijeniti hitan prethodni postupak.

30 Kao drugo, što se tiče kriterija hitnosti, u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda treba uzeti u obzir okolnost da je dotičnoj osobi oduzeta sloboda i da njezino zadržavanje ovisi o ishodu glavnog postupka. Usto, položaj dotične osobe treba ocijeniti s obzirom na stanje na dan ispitivanja zahtjeva za odlučivanje u hitnom prethodnom postupku (presuda od 19. rujna 2018., RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, t. 30. i navedena sudska praksa).

31 U ovom je pak slučaju nesporno, s jedne strane, da je TC bio zadržan i, s druge strane, da njegovo daljnje zadržavanje ovisi o odluci koja treba biti donesena u postupku o njegovu zahtjevu za ukidanje te mjere zadržavanja, koji je pak nacionalni sud odlučio prekinuti dok ne primi odgovor Suda, među ostalim, u tom predmetu.

32 U tim okolnostima, na prijedlog suca izvjestitelja i nakon što je saslušalo nezavisnog odvjetnika, prvo vijeće Suda odlučilo je 9. kolovoza 2018. prihvatiti zahtjev nacionalnog suda da se o njegovu zahtjevu za prethodnu odluku odluči u hitnom prethodnom postupku.

33 Kao treće, sud koji je uputio zahtjev obavijestio je Sud 9. listopada 2018. da je uz određene uvjete dan prije naložio ukidanje zadržavanja osobe TC od 8. listopada 2018. do donošenja odluke o njegovoj predaji Ujedinjenoj Kraljevini. Naime, prema izračunima tog suda, rok od 90 dana za donošenje odluke, uzimajući u obzir razdoblje zastoja tog roka, istekao je 8. listopada 2018.

- 34 Usto, budući da se Openbaar Ministerie (Državno odvjetništvo, Nizozemska) žalio na odluku suda koji je uputio zahtjev od 8. listopada 2018., Gerechtshof Amsterdam (Žalbeni sud u Amsterdamu) obavijestio je Sud 12. studenoga 2018. da je prekinuo postupanje u tom žalbenom postupku do donošenja ove presude.
- 35 U tim okolnostima, prvo vijeće Suda zaključilo je da je taj predmet prestao biti hitan 8. listopada 2018. i da, slijedom toga, u tom predmetu više nije potrebno postupati kao u hitnom prethodnom postupku.

O prethodnom pitanju

- 36 Uvodno valja istaknuti da se upućeno pitanje temelji na pretpostavkama, kao prvo, da postupak predaje, poput onog o kojem je riječ u glavnom postupku, može trajati dulje od 90 dana, osobito u jednom od slučajeva koji su predmet upućenog pitanja, kao drugo, da obveza ukidanja mjere zadržavanja tražene osobe u svakom slučaju čim istekne rok od 90 dana od njezina uhićenja, kao što je propisana člankom 22. stavkom 4. OLW-a, nije u skladu s Okvirnom odlukom 2002/584, kao treće, da i tumačenje te nacionalne odredbe koje je dao sud koji je uputio zahtjev i sudska praksa Gerechtshofa Amsterdam (Žalbeni sud u Amsterdamu) nastoje ponovno uspostaviti usklađenost nacionalnog pravnog okvira s tom okvirnom odlukom i, kao četvrto, da ta tumačenja – unatoč različitim pravnim osnovama – do danas nisu dovela do proturječnih odluka. Usto, kao što je to istaknuto u točki 25. ove presude, sud koji je uputio zahtjev pita se mora li, prema potrebi, izuzeti od primjene navedenu nacionalnu odredbu.
- 37 U skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, u okviru postupka suradnje između nacionalnih sudova i Suda ustanovljene u članku 267. UFEU-a, na Sudu je da nacionalnom sudu pruži koristan odgovor koji će mu omogućiti da donese odluku u postupku koji se pred njim vodi. U tom smislu Sud mora, ako je potrebno, preoblikovati postavljena pitanja. Okolnost da je nacionalni sud formalno sastavio prethodno pitanje pozivajući se na neke odredbe prava Unije ne sprečava Sud da tom sudu da sve elemente tumačenja koji mogu biti korisni za donošenje odluke u postupku koji se vodi pred njim, bez obzira na to je li se na njih pozvao u svojim pitanjima. U tom je pogledu na Sudu da iz svih elemenata koje mu je dostavio nacionalni sud, a posebno iz obrazloženja odluke o upućivanju zahtjeva za prethodnu odluku, izvede elemente prava Unije koji zahtijevaju tumačenje uzimajući u obzir predmet spora (presuda od 27. lipnja 2017., Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania, C-74/16, EU:C:2017:496, t. 36. i navedena sudska praksa).
- 38 U ovom slučaju, sud koji je uputio zahtjev odlučio je 8. listopada 2018. ukinuti mjeru zadržavanja osobe TC, a s obzirom na to da Gerechtshof Amsterdam (Žalbeni sud u Amsterdamu) tu odluku nije preinačio, nije potrebno razmatrati pitanje navedeno u obrazloženju odluke o upućivanju zahtjeva, a koje se odnosi na moguću neprimjenu članka 22. stavka 4. OLW-a. Nasuprot tomu, kako bi se sudu koji je uputio zahtjev pružili korisni elementi za rješavanje postupka koji se pred njim vodi, valja preoblikovati upućeno pitanje i na njega odgovoriti uzimajući u obzir pretpostavke izložene u točki 36. ove presude.
- 39 Slijedom toga, treba smatrati da svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita, s jedne strane, treba li Okvirnu odluku 2002/584 tumačiti na način da joj se protivi nacionalna odredba poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, kojom je predviđena opća i bezuvjetna obveza puštanja na slobodu tražene osobe uhićene na temelju europskog uhiđenog naloga čim istekne rok od 90 dana od njezina uhićenja iako postoji vrlo velika opasnost od njezina bijega koja se ne može smanjiti na prihvatljivu razinu određivanjem odgovarajućih mjera i, s druge strane, treba li članak 6. Povelje tumačiti na način da mu se protivi nacionalna sudska praksa koja dopušta zadržavanje tražene osobe dulje od 90 dana na temelju tumačenja navedene nacionalne odredbe, prema kojem taj rok prestaje teći ako pravosudno tijelo izvršenja odluči pokrenuti prethodni postupak pred Sudom ili pričekati odgovor na zahtjev za

prethodnu odluku koji je podnijelo drugo pravosudno tijelo izvršenja ili pak odgoditi odluku o predaji zbog mogućeg postojanja stvarne opasnosti od nečovječnih ili ponižavajućih uvjeta zadržavanja u državi članici izdavateljici.

- 40 U tom pogledu, kao prvo, valja podsjetiti da je cilj Okvirne odluke 2002/584, kako to osobito proizlazi iz njezina članka 1. stavaka 1. i 2. u vezi s njezinim uvodnim izjavama 5. i 7., zamjena multilateralnog sustava izručivanja, utemeljenog na Europskoj konvenciji o izručenju, potpisanoj u Parizu 13. prosinca 1957., sustavom predaje osuđenih ili osumnjičenih osoba u svrhe izvršenja kaznenih presuda ili kaznenog progona između pravosudnih tijela, koji se temelji na načelu uzajamnog priznavanja (presuda od 25. srpnja 2018., *Minister for Justice and Equality (Nedostaci pravosudnog sustava)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 39. i navedena sudska praksa).
- 41 Na taj način Okvirna odluka 2002/584 nastoji, uvođenjem novog, pojednostavljenog i učinkovitijeg sustava predaje osuđenih osoba ili osoba osumnjičenih da su prekršile kazneni zakon, olakšati i ubrzati pravosudnu suradnju u svrhu pridonošenja ostvarenju cilja dodijeljenog Uniji da postane područje slobode, sigurnosti i pravde, zasnivajući se pri tome na visokoj razini povjerenja koje mora postojati između država članica (presuda od 25. srpnja 2018., *Minister for Justice and Equality (Nedostaci pravosudnog sustava)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 40. i navedena sudska praksa).
- 42 Tim su ciljem ubrzavanja pravosudne suradnje inspirirani, među ostalim, rokovi za donošenje odluka u pogledu europskog uhidbenog naloga. U tom pogledu, kao što to proizlazi iz prakse Suda, članke 15. i 17. Okvirne odluke treba tumačiti na način da zahtijevaju da se konačna odluka o izvršenju europskog uhidbenog naloga načelno mora donijeti u navedenim rokovima, kojih je važnost, štoviše, istaknuta i u većem broju odredaba te okvirne odluke (vidjeti u tom smislu presudu od 16. srpnja 2015., *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, t. 29. i 32. i navedenu sudska praksu).
- 43 Međutim, ocjena pravosudnog tijela izvršenja – koje mora odlučiti o predaji osobe protiv koje je izdan europski uhidbeni nalog – u pogledu postojanja stvarne opasnosti da će ta osoba u slučaju predaje pravosudnom tijelu izdavanja biti izložena nečovječnom ili ponižavajućem postupanju u smislu članka 4. Povelje ili povredi njezina temeljnog prava na neovisan sud, a time i bitnog sadržaja njezina temeljnog prava na pravično suđenje, zajamčenog člankom 47. drugim stavkom Povelje, u skladu s člankom 1. stavkom 3. Okvirne odluke 2002/584 (vidjeti u tom smislu presude od 5. travnja 2016., *Aranyosi i Căldăraru*, C-404/15 i C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, t. 83. i 88. i navedenu sudska praksu te od 25. srpnja 2018., *Minister for Justice and Equality (Nedostaci pravosudnog sustava)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 59. i 60. i navedenu sudska praksu), može dovesti do toga da postupak predaje traje dulje od 90 dana, kao što to pravilno ističe sud koji je uputio zahtjev. Postoji opasnost da će se isto dogoditi u slučaju dodatnog trajanja postupka u vezi s prekidom postupka do donošenja odluke Suda u prethodnom postupku koji je pravosudno tijelo izvršenja pokrenulo na temelju članka 267. UFEU-a.
- 44 Kao drugo, valja podsjetiti da u skladu s člankom 12. navedene okvirne odluke, pravosudno tijelo izvršenja u skladu s pravom države članice izvršenja odlučuje hoće li zadržati osobu uhićenu na osnovi europskog uhidbenog naloga. Taj članak precizira i da uhićena osoba u svakom trenutku može biti privremeno puštena na slobodu u skladu s pravom te države, pod uvjetom da nadležno tijelo iste države poduzme sve mjere koje smatra nužnima kako bi spriječilo njezin bijeg.
- 45 Nasuprot tome, mora se utvrditi da taj članak općenito ne predviđa da bi zadržavanje tražene osobe bilo zamislivo isključivo unutar preciznih vremenskih granica, niti, posebice, da ono ne bi bilo moguće nakon isteka rokova iz članka 17. iste okvirne odluke (presuda od 16. srpnja 2015., *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, t. 44.).
- 46 Također, iako članak 12. Okvirne odluke 2002/584 pod određenim uvjetima priznaje mogućnost privremenog puštanja osobe uhićene na temelju europskog uhidbenog naloga na slobodu, ni ta ni bilo koja druga odredba Okvirne odluke ne određuju da – nakon isteka rokova iz njezina članka 17. –

pravosudno tijelo izvršenja mora navedenu osobu privremeno pustiti na slobodu ili je, *a fortiori*, jednostavno pustiti na slobodu bez ograničenja (vidjeti u tom smislu presudu od 16. srpnja 2015., Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, t. 45. i 46.).

- 47 Naime, budući da se postupak izvršenja europskog uhidbenog naloga mora nastaviti i nakon isteka rokova iz članka 17. Okvirne odluke 2002/584, opća i bezuvjetna obveza privremenog puštanja navedene osobe na slobodu ili, *a fortiori*, jednostavnog puštanja na slobodu bez ograničenja nakon isteka navedenih rokova, ili ako ukupno trajanje zadržavanja tražene osobe prekorači navedene rokove, mogla bi ograničiti učinkovitost sustava predaje uspostavljenog Okvirnom odlukom i, posljedično, spriječiti ostvarenje ciljeva koji se Okvirnom odlukom nastoje ostvariti (presuda od 16. srpnja 2015., Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, t. 50.).
- 48 Prema tome, ako pravosudno tijelo izvršenja odluči da će okončati zadržavanje tražene osobe, tada je dužno – u skladu s člankom 12. i člankom 17. stavkom 5. Okvirne odluke – privremeno puštanje na slobodu te osobe popratiti svakom mjerom koju smatra nužnom radi sprečavanja njezina bijega kao i osigurati ispunjavanje materijalnih preduvjeta potrebnih za učinkovitu predaju tražene osobe sve dok se ne donese konačna odluka o izvršenju europskog uhidbenog naloga (vidjeti u tom smislu presudu od 16. srpnja 2015., Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, t. 61.).
- 49 Slijedom toga, ako – kao što to u ovom slučaju navodi sud koji je uputio zahtjev – postoji vrlo velika opasnost od bijega koja se ne može smanjiti na prihvatljivu razinu određivanjem odgovarajućih mjera kojima se može osigurati ispunjavanje materijalnih preduvjeta potrebnih za učinkovitu predaju tražene osobe, njezino bi privremeno puštanje na slobodu moglo ugroziti učinkovitost sustava predaje uspostavljenog Okvirnom odlukom 2002/584 i, posljedično, spriječiti ostvarenje ciljeva koji se Okvirnom odlukom nastoje ostvariti, s obzirom na to da više ne bi bilo zajamčeno da će ti materijalni uvjeti i dalje biti ispunjeni.
- 50 Stoga obveza da se u skladu s člankom 22. stavkom 4. OLW-a u svakom slučaju ukine mjera zadržavanja tražene osobe određena radi njezine predaje, čim protekne rok od 90 dana od njezina uhićenja, nije u skladu s odredbama Okvirne odluke 2002/584, kao što je to u svojem zahtjevu za prethodnu odluku naveo i nacionalni sud.
- 51 Kao treće, najprije treba istaknuti da tumačenje navedene nacionalne odredbe koje je dao sud koji je uputio zahtjev po svemu sudeći ne može otkloniti tu neusklađenost u svim situacijama s obzirom na to da je sud koji je uputio zahtjev, kao što to proizlazi iz točke 33. ove presude, u ovom slučaju uz određene uvjete odredio ukidanje mjere zadržavanja osobe TC od 8. listopada 2018. zato što je prema njegovim izračunima rok od 90 dana za donošenje odluke – uzimajući u obzir razdoblje zastoja tog roka – istekao tog dana, unatoč tomu što je u svojem zahtjevu za prethodnu odluku izričito izjavio da smatra kako postoji vrlo velika opasnost od bijega osobe TC koja se ne može smanjiti na prihvatljivu razinu određivanjem odgovarajućih mjera kojima se može osigurati ispunjavanje materijalnih preduvjeta potrebnih za učinkovitu predaju.
- 52 Nadalje, iako sudska praksa Gerechthofa Amsterdam (Žalbeni sud u Amsterdamu) također može dovesti do privremenog puštanja na slobodu tražene osobe, unatoč tomu što postoji vrlo velika opasnost od njezina bijega koja se ne može smanjiti na prihvatljivu razinu određivanjem odgovarajućih mjera kojima se može osigurati ispunjavanje materijalnih preduvjeta potrebnih za učinkovitu predaju te osobe, ni njome se ne može postići tumačenje članka 22. stavka 4. OLW-a koje bi bilo u skladu s odredbama Okvirne odluke 2002/584.
- 53 Naposljetku, valja naglasiti da se u svakom slučaju bilo kakav prestanak tijeka roka za donošenje konačne odluke o izvršenju europskog uhidbenog naloga može dopustiti samo uz poštovanje obveza informiranja koje su pravosudnom tijelu izvršenja propisane, među ostalim, člankom 17. stavicama 4. i 7. te okvirne odluke.

- 54 Kao četvrto, valja podsjetiti da članak 1. stavak 3. Okvirne odluke 2002/584 izrijekom navodi da ona ne mijenja obvezu poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela sadržanih u članku 6. UEU-a, izraženih i u Povelji, koja se uostalom odnosi na sve države članice, a osobito na državu članicu izdavateljicu i državu članicu izvršenja (presuda od 16. srpnja 2015., Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, t. 53. i navedena sudska praksa).
- 55 Stoga članak 12. Okvirne odluke treba tumačiti u skladu s člankom 6. Povelje, koji određuje da svatko ima pravo na slobodu i osobnu sigurnost (presuda od 16. srpnja 2015., Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, t. 54.).
- 56 U tom pogledu, važno je podsjetiti da članak 52. stavak 1. Povelje dopušta da se ostvarivanje tog prava može podvrgnuti ograničenjima ako su ta ograničenja predviđena zakonom, ako poštuju bitan sadržaj tih prava i sloboda i ako su – u skladu s načelom proporcionalnosti – nužna i ako doista odgovaraju ciljevima od općeg interesa koje priznaje Unija ili potrebi zaštite prava i sloboda drugih osoba (presude od 16. srpnja 2015., Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, t. 55. i navedena sudska praksa i od 15. ožujka 2017., Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, t. 37.).
- 57 Međutim, budući da Povelja sadržava prava koja odgovaraju pravima zajamčenima EKLJP-om, člankom 52. stavkom 3. Povelje nastoji se osigurati nužna usklađenost između prava sadržanih u njoj i odgovarajućih prava zajamčenih EKLJP-om a da to ne ugrožava autonomiju prava Unije i Suda Europske unije. Zato se radi tumačenja članka 6. Povelje kao minimalnu razinu zaštite mora uzeti u obzir članak 5. stavak 1. EKLJP-a (vidjeti u tom smislu presude od 15. ožujka 2017., Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, t. 37. i od 14. rujna 2017., K., C-18/16, EU:C:2017:680, t. 50. i navedenu sudsku praksu).
- 58 U tom pogledu, iz sudske prakse Europskog suda za ljudska prava o članku 5. EKLJP-a proizlazi da to što svako uskraćivanje slobode mora biti regularno podrazumijeva ne samo da ono mora imati pravnu osnovu u nacionalnom zakonu, nego i da taj zakon također mora biti dovoljno dostupan, precizan i predvidljiv u pogledu svoje primjene kako bi se izbjegla svaka opasnost od arbitrarnosti (vidjeti u tom smislu presudu od 15. ožujka 2017., Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, t. 38. i navedenu sudsku praksu).
- 59 Usto, prema sudskoj praksi Suda, u tom smislu valja naglasiti da je cilj jamstava koja se odnose na slobodu, poput onih zajamčenih u članku 6. Povelje i članku 5. EKLJP-a, osobito zaštita pojedinca od arbitrarnosti. Stoga, kako bi provedba mjere oduzimanja slobode bila u skladu s tim ciljem, tijekom vlasti, među ostalim, nipošto ne smiju postupati nesavjesno ili prijevarno (presuda od 15. ožujka 2017., Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, t. 39. i navedena sudska praksa).
- 60 Budući da zadržavanje tražene osobe dulje od 90 dana znatno zadire u njezino pravo na slobodu, iz prethodnih razmatranja proizlazi da ono mora poštovati stroga jamstva, uključujući postojanje zakonske osnove koja ga opravdava, pri čemu ta zakonska osnova mora ispunjavati zahtjeve jasnoće, predvidljivosti i dostupnosti kako bi se izbjegla svaka opasnost od arbitrarnosti, kao što to proizlazi iz točke 58. ove presude (vidjeti u tom smislu presudu od 15. ožujka 2017., Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, t. 40. i navedenu sudsku praksu).
- 61 U ovom slučaju nesporno je da je u nizozemskom pravnom poretku OLW zakonska osnova mjere zadržavanja iz članka 12. Okvirne odluke 2002/584, nesporno je da su to nacionalno zakonodavstvo, zakonodavstvo Unije i sudska praksa u tom području javno dostupni i da ne postoji nijedna indicija na temelju koje bi se moglo zaključiti da se to zakonodavstvo primjenjuje proizvoljno. Zato valja jedino ispitati je li navedeno nacionalno zakonodavstvo jasno i predvidljivo, kao što se to zahtijeva u pogledu pravila o zadržavanju osobe, poput osobe TC, u Nizozemskoj u iščekivanju njezine predaje u okviru izvršenja europskog uhidbenog naloga.

- 62 U tom pogledu, prije svega valja istaknuti da u skladu s člankom 12. Okvirne odluke 2002/584, kada je osoba uhićena na temelju europskog uhidbenog naloga, pravosudno tijelo izvršenja u skladu s pravom svoje države članice odlučuje hoće li je zadržati i uhićena osoba može biti privremeno puštena na slobodu samo pod uvjetom da nadležno tijelo te države članice poduzme sve mjere koje smatra nužnima kako bi spriječilo njezin bijeg.
- 63 Kao što to proizlazi iz točaka 49. i 50. ove presude, iz sudske prakse Suda navedene u točkama 54. i 55. ove presude proizlazi da, ako postoji vrlo velika opasnost od bijega koja se ne može smanjiti na prihvatljivu razinu određivanjem odgovarajućih mjera kojima se može osigurati ispunjavanje materijalnih preuvjeta potrebnih za učinkovitu predaju tražene osobe, kao što to u ovom slučaju smatra sud koji je uputio zahtjev, njezino puštanje na slobodu, makar i privremeno, samo zato što je istekao rok od 90 dana od dana njezina uhićenja nije u skladu s obvezama koje proizlaze iz Okvirne odluke 2002/584.
- 64 Osim toga, Sud je također u točkama 57. do 59. presude od 16. srpnja 2015., Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474), pobliže odredio koje uvjete mora ispunjavati zadržavanje tražene osobe dulje od rokova iz članka 17. Okvirne odluke 2002/584 sve do njezine stvarne predaje.
- 65 Iz toga slijedi da pravo Unije, kako je protumačeno u toj presudi Suda, postavlja jasna i predvidljiva pravila o trajanju zadržavanja tražene osobe.
- 66 Nadalje, nesporno je da članak 22. stavak 4. OLW-a također postavlja jasno i predvidljivo pravilo s obzirom na to da je tom odredbom predviđeno da se mjera zadržavanja tražene osobe načelno *ipso facto* ukida samo zbog proteka roka od 90 dana od njezina uhićenja. Međutim, u točkama 49. i 50. ove presude utvrđeno je da je takav sustav u okolnostima poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku protivan Okvirnoj odluci 2002/584.
- 67 U tom pogledu, iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da obvezujući karakter neke okvirne odluke obvezuje nacionalna tijela, uključujući nacionalne sudove, da usklađeno tumače nacionalno pravo. Kada primjenjuju nacionalno pravo, nacionalni sudovi od kojih se zahtijeva njegovo tumačenje dužni su to učiniti u najvećoj mogućoj mjeri u svjetlu teksta i svrhe okvirne odluke radi postizanja rezultata koji se njome nastoji ostvariti. Ta je obveza usklađenog tumačenja nacionalnog prava svojstvena sustavu UFEU-a jer nacionalnim sudovima omogućava da u okviru svojih nadležnosti osiguraju punu učinkovitost prava Unije kada odlučuju u određenom postupku (presuda od 29. lipnja 2017., Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, t. 31. i navedena sudska praksa).
- 68 Konkretno, načelo usklađenog tumačenja zahtijeva da nacionalni sudovi učine sve što je u njihovoj nadležnosti, uzimajući u obzir cjelokupno unutarnje pravo i primjenjujući metode tumačenja koje to pravo poznaje, da bi se zajamčila puna učinkovitost predmetne okvirne odluke i da bi se došlo do rješenja koje je u skladu sa svrhom koja se njome nastoji postići (presuda od 29. lipnja 2017., Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, t. 34. i navedena sudska praksa).
- 69 Slijedom toga, u ovom slučaju također je bilo jasno i predvidljivo, i to već mnogo prije pokretanja glavnog postupka, da su i sud koji je uputio zahtjev i Gerechtshof Amsterdam (Žalbeni sud u Amsterdamu) bili dužni učiniti sve što je u njihovoj nadležnosti kako bi se zajamčila puna učinkovitost Okvirne odluke 2002/584 na način da članak 22. stavak 4. OLW-a i u njemu propisanu obvezu privremenog puštanja na slobodu protumače u skladu sa svrhom koja se nastoji postići tom okvirnom odlukom.
- 70 Međutim, u točkama 51. i 52. ove presude utvrđeno je da tumačenja koja su toj odredbi dali sud koji je uputio zahtjev i Gerechtshof Amsterdam (Žalbeni sud u Amsterdamu), kako bi je uskladili s tom okvirnom odlukom, ne ispunjavaju u potpunosti njezine zahtjeve. Konkretno, tumačenje suda koji je uputio zahtjev nije omogućilo da se u ovom slučaju članak 22. stavak 4. OLW-a uskladi s Okvirnom odlukom 2002/584.

- 71 I na kraju, što se tiče okolnosti koje je nacionalni sud naglasio u svojem zahtjevu za prethodnu odluku, to jest da su i njegovo tumačenje članka 22. stavka 4. OLW-a i sudska praksa Gerechthofa Amsterdam (Žalbeni sud u Amsterdamu) prije svega jasni i predvidljivi, da se usto temelje na različitim pravnim razmatranjima i da, naposljetku – iako se to dosad nije dogodilo – mogu dovesti do proturječnih odluka, valja utvrditi sljedeće.
- 72 Kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 60. svojeg mišljenja, budući da su sud koji je uputio zahtjev i Gerechthof Amsterdam (Žalbeni sud u Amsterdamu), među ostalim, nedosljedni u pogledu trenutka od kojeg počinje teći rok u kojem ti sudovi moraju donijeti odluku o predaji tražene osobe, odgovor na pitanje kada istječe rok od 90 dana može se razlikovati ovisno o tome pred kojim se sudom vodi postupak, što posljedično može dovesti do različitog trajanja zadržavanja.
- 73 Naime, dok je u ovom slučaju sud koji je uputio zahtjev odredio zastoje roka od 90 dana s učinkom od 14. lipnja 2018., kako to proizlazi iz točke 13. ove presude, prema pristupu Gerechthofa Amsterdam (Žalbeni sud u Amsterdamu) navedeni je rok prestao teći 17. svibnja 2018. s obzirom na to da je taj sud smatrao da do zastoja roka mora doći od trenutka kada je pred Sudom pokrenut prethodni postupak za koji se pokaže da je relevantan za glavni postupak.
- 74 Osim toga, važno je istaknuti da su ti različiti pristupi razvijeni u pravnom kontekstu koji je obilježen nacionalnom odredbom koja nije u skladu s Okvirnom odlukom 2002/584 s obzirom na to da, s jedne strane, ona može dovesti do puštanja na slobodu tražene osobe unatoč opasnosti od bijega, koja se ne može smanjiti na prihvatljivu razinu određivanjem odgovarajućih mjera kojima se može osigurati ispunjavanje materijalnih preduvjeta potrebnih za njezinu učinkovitu predaju, i da, s druge strane, različita tumačenja koja toj nacionalnoj odredbi daju nacionalni sudovi radi njezina usklađivanja s Okvirnom odlukom ne ispunjavaju u potpunosti zahtjeve iz te okvirne odluke.
- 75 Slijedom toga, u predmetu poput onoga u glavnom postupku, osobe uhićene u Nizozemskoj radi predaje, poput osobe TC, suočene su s odredbama nacionalnog prava, odnosno člankom 22. stavkom 4. OLW-a, i prava Unije, odnosno člancima 12. i 17. Okvirne odluke 2002/584, koje se međusobno isključuju, kao i s proturječnom nacionalnom sudskom praksom u vezi s tom odredbom nacionalnog prava razvijenom kako bi joj se tumačenje uskladilo s pravom Unije.
- 76 U tim okolnostima mora se zaključiti da zbog razlike u tumačenju suda koji je uputio zahtjev i sudske prakse Gerechthofa Amsterdam (Žalbeni sud u Amsterdamu) nije moguće jasno i predvidljivo odrediti trajanje zadržavanja tražene osobe u Nizozemskoj u okviru europskog uhidbenog naloga koji je izdan protiv nje, a kako se to naprotiv zahtijeva u skladu sa sudskom praksom Suda navedenom u točkama 59. i 60. ove presude.
- 77 Uzimajući u obzir sva prethodna razmatranja, na upućeno pitanje valja odgovoriti tako da
- Okvirnu odluku 2002/584 treba tumačiti na način da joj se protivi nacionalna odredba, poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, kojom je predviđena opća i bezuvjetna obveza puštanja na slobodu tražene osobe uhićene na temelju europskog uhidbenog naloga čim istekne rok od 90 dana od njezina uhićenja iako postoji vrlo velika opasnost od njezina bijega, koja se ne može smanjiti na prihvatljivu razinu određivanjem odgovarajućih mjera, i da
 - članak 6. Povelje treba tumačiti na način da mu se protivi nacionalna sudska praksa koja dopušta zadržavanje tražene osobe dulje od 90 dana na temelju tumačenja navedene nacionalne odredbe, prema kojem taj rok prestaje teći ako pravosudno tijelo izvršenja odluči pokrenuti prethodni postupak pred Sudom ili pričekati odgovor na zahtjev za prethodnu odluku koji je podnijelo drugo pravosudno tijelo izvršenja ili pak odgoditi odluku o predaji zbog mogućeg postojanja stvarne opasnosti od nečovječnih ili ponižavajućih uvjeta zadržavanja u državi članici izdavateljici, s

obzirom na to da navedena sudska praksa ne jamči usklađivanje navedene nacionalne odredbe s Okvirnom odlukom 2002/584 i toliko je proturječna da može dovesti do različitog trajanja zadržavanja.

Troškovi

- ⁷⁸ Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

Okvirnu odluku Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica treba tumačiti na način da joj se protivi nacionalna odredba, poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, kojom je predviđena opća i bezuvjetna obveza puštanja na slobodu tražene osobe uhićene na temelju europskog uhidbenog naloga čim istekne rok od 90 dana od njezina uhićenja iako postoji vrlo velika opasnost od njezina bijega koja se ne može smanjiti na prihvatljivu razinu određivanjem odgovarajućih mjera.

Članak 6. Povelje Europske unije o temeljnim pravima treba tumačiti na način da mu se protivi nacionalna sudska praksa koja dopušta zadržavanje tražene osobe dulje od 90 dana na temelju tumačenja navedene nacionalne odredbe, prema kojem taj rok prestaje teći ako pravosudno tijelo izvršenja odluči pokrenuti prethodni postupak pred Sudom Europske unije ili pričekati odgovor na zahtjev za prethodnu odluku koji je podnijelo drugo pravosudno tijelo izvršenja ili pak odgoditi odluku o predaji zbog mogućeg postojanja stvarne opasnosti od nečovječnih ili ponižavajućih uvjeta zadržavanja u državi članici izdateljici, s obzirom na to da navedena sudska praksa ne jamči usklađivanje navedene nacionalne odredbe s Okvirnom odlukom 2002/584 i toliko je proturječna da može dovesti do različitog trajanja zadržavanja.

Potpisi